

Quan converteixen comprar en un vici

El sistema, que tan bé ens espem, ignora les nostres necessitats reals i, de la seua satisfacció, els seus gestors trauen pingües beneficis. I entre aqueixes necessitats inventades, cap tan supèrflua i eficaç al mateix temps com la de comprar compulsivament. A aquest fenomen, a aqueixa pulsó insaciable, se li denomina consumisme i de la seua promoció i desenvolupament s'encarrega el propi règim capitalista.

Aplicant aquesta tàctica estan aconseguint donar-li la volta a la nostra escala de valors, com a classe treballadora, de tal forma que el fet de comprar (encara que siguen coses que veritablement no necessitem) siga més important i ens proporcione més satisfacció que estar amb els amics, la família, el veïnat o en altres activitats d'oci que no impliquen transferència de diners a les grans empreses. Han arribat al seu model ideal de societat: els estem donant un gran rendiment mentre romanem en el treball i, ara també, quan ens passem el nostre temps de descans consumint.

En aquest context l'anunci de l'obertura de nous i innecessaris centres comercials o l'ampliació dels seus horaris de venda als caps de setmana no respon a una demanda social ni als autèntics interessos de les poblacions a les quals pretenen seduir. Només obeeix a l'intent de fer-nos en-

cara més consumistes i amb açò augmentar els seus comptes de resultats. Si de debò pensaren en el bé de les nostres famílies es preocuparien pels nostres salaris, per l'habitatge, per la sanitat, per les persones majors i per la gent precaritzada pel seu model econòmic, etc.

No hi ha altres arguments que justifiquen l'ampliació d'horaris comercials que no siguen augmentar els beneficis de les empreses i l'explotació de les seues plantilles. I és que si com a societat ni necessitem ni ens beneficia l'obertura en festius, l'altre aspecte negatiu -que per solidaritat no podem ignorar- és el que patiran les persones que treballen en les citades grans botigues, obligades a sacrificar el seu temps de convivència familiar i social.

Durant les últimes dècades -i no sense dures lluites- la classe treballadora ha anat conquistant la reducció de les llargues i extenuants jornades de treball, a l'una que el descans setmanal. Aquesta lliurança durant els diumenges i festius no solament representa la satisfacció de la necessitat de descansar i reposar les forces cremades en el lloc de treball; també significa desconnectar mentalment de l'entorn laboral i les seues tensions, poder dedicar-nos a assumptes i activitats personals, cuidar i cuidar-nos a casa, etc. No podem oblidar que amb la frenètica vida que portem per culpa dels treballs, els estudis, els desplaçaments... el cap de setmana és l'únic temps que podem passar amb les nostres famílies i amistats.

Però àdhuc sent la llibertat horària que aquestes empreses cerquen un risc per a la salut física i emocional dels qui treballen en aquests sectors, hauriem d'acceptar-ho i intentar minimitzar-ho si responguera a una necessitat social; tal com s'accepten i regulen les jornades i condicions de serveis essencials com a bombers,

hospitals, farmàcies, manteniment, etc. El cas del que estem parlant no té res a veure amb aquestes activitats que requereixen un bon funcionament permanentment.

Comprar l'imprescindible per a la vida diària és quelcom que es pot fer en els horaris "normals" ja que avui existeixen infinitat de productes alimenticis que es conserven diversos dies i, a més, en els nostres domicilis disposem d'eficaços frigorífics que ens asseguren aliments abundants i saludables per a tot un cap de setmana i més encara. No diguem ja de la roba o el calçat que tirem abans que es trenque.

Finalment, i com a sindicat preocupat per l'ocupació i la seua qualitat, volem cridar l'atenció sobre l'incessant increment de tots aquests grans magatzems i centres comercials. I ho fem per a recordar que únicament creen menys i pitjor ocupació del que anuncien i, per afegiment, són una sentència de mort per al xicotet comerç, molt més pròxim, accessible i arrelat en la comunitat que totes aquestes cadenes multinacionals.

En CGT estem habituant-nos també a haver de denunciar tot tipus de pràctiques abusives de les empreses del sector del gran comerç: discriminació i persecució sindical, sancions i acomiadaments contra el personal menys submis o que, simplement cau de baixa mèdica, amenaces i rentades de cervell per a tenir plantilles totalment identificades amb la política empresarial, etc.

La nostra organització ha d'apostar per un altre model de distribució, on els mercats municipals, les botigues de barri, les cooperatives de consum ecològic i els productes de proximitat substituïsquen a les grans superfícies, els aliments d'agricultura intensiva i el consumisme irresponsable.

Leonor Gil de Ramales

ENTREVISTA
amb Leonor Gil de Ramales
pàg. 8

EDITORIAL
La misèria de les banderes
pàg. 2 i 3

REFLEXIÓ I DEBAT
Perque l'anarquia
sobrepasse el nadal. Salut!
pàg. 3
Perversió del populisme?
pàg. 4

LLUITES
Corredor Cantàbric-
Mediterrani. Terol existeix
però les seues comarques
també
pàg. 5

I MÉS
Cultura i acció
pàg. 6
Breus, Últims resultats
eleccions sindicals
pàg. 7

editorial

LA MISÈRIA DE LES BANDERES

o el conflicte territorial com a arma de distracció massiva front a la injusta distribució de la riquesa i altres coses semblants

Acabem de passar recents celebracions nacionals, començant per la catalana i acabant per l'espanyola passant per la Valenciana, sense oblidar-nos del continu bany de multituds i testosterones pàtries que se'ns ofereixen des d'un i un altre costat del país. Les banderes s'agiten en massa i semblen cobrar vida pròpia per damunt dels éssers humans.

"Els nostres governants/representants" ens fan entrar al drap, ens vinculen a uns colors, i si fa falta, ens manen matar per ells. I com tossudament ens demostra la història, som sempre les víctimes els mateixos; la tropa, el poble, la classe obrera, i també sempre en benefici dels que manen, dels rics.

No sé què tenen les banderes que ens tornen tan imbècils com per fer-nos creure que sota el seu paraigua som millors, més llestes i més maques que el veí. Fins i tot no poques persones se senten superiors a qui no té l'honor de compartir colors, i per tant es creu tenir dret a estar per damunt de, a creure que les seves necessitats són més importants que les de l'altre i que fins i tot la seva desaparició/eliminació no ens representa un greu problema. Què es genera per aconseguir que oblidem el que compartim les persones, els éssers humans, al marge d'origen, procedència o raça?

Part del parany és la suposada transversalitat de l'invent, és a dir, dona el mateix ser pobre o ric, explotat o explotador, només cal estar sota el patriòtic paraigua diferenciator de la nostra bandera. Bé, com veurem, això ens fan creure a les classes menys afavorides.

Això és bàsicament el nacionalisme, que res té a veure amb l'amor a la cultura i a la llengua, a la terra i als costums propis, i a organitzar-se col·lectivament com ens plagui, sense que això sigui cap menyspreu a les altres ni menyscapte als seus interessos.

En nom d'aquest nacionalisme, els uns i els altres hi han (hem) espoliat continents, saquejat poblacions, assassinat i esclavitzat a altres éssers humans. S'han realitzat en nom de pàtries i banderes les majors aberracions, i sota elles es dona cobertura legal als assassinats massius anomenats guerres.

Si bé no tenim l'exclusiva, al nostre país tenim la sort de comptar amb diversos nacionalismes, evidentment amb un dominant, el que té a la llengua castellana com a referent, i uns altres que en la seva lògica se senten dominats. El dominant a més té bon nervi, uns antecedents de luxe i bons suports. Per a alguna cosa és el que mana i ha manat tants segles. El seu mèrit, bàsicament, el mateix de qualsevol dominador, ser més fort, afegint que no podem obviar que va ser l'acaronat per la sanguinària dictadura que totes vam sofrir durant 40 anys.

Els altres nacionalismes, encara que es disfressin d'angelets, tenen les mateixes ànsies, fabulen la seva pròpia història per portar l'aigua al seu molí, creen estructures de poder similars i amb les mateixes pretensions. Al final, posar la maquinària al servei de les seves pròpies elits, és el seu objectiu, i treure el suc al poble el seu modus vivendi.

L'invent ha funcionat i funciona. El nostre país és un bon exemple. L'agitació dels sentiments patris ha propiciat que avui gran part de la població vegi com a secundaris els veritables problemes que ens afecten; les creixents desigualtats, la corrupció institucionalitzada, l'espoli dels serveis públics com la sanitat, l'educació, la falta d'ocupació i les seves precàries condicions, el setge

a les pensions públiques, la pèrdua progressiva de drets, l'augment de la repressió, la depauperació de la democràcia, etc.

No hi ha dubte que moltes de les persones que defensen avui un determinat Estat, una bandera concreta, ho fan de bona voluntat, convençudes que és la millor forma per organitzar-se, per progressar, per resoldre els problemes. La veritat és que acceptar aquesta premissa anteposa barallar per les nostres veritables necessitats a un interès superior, el de la pàtria. Exemple clar és el català, on la suposada esquerra més radi-

// S'han realitzat en nom de pàtries i banderes les majors aberracions, i sota elles es dona cobertura legal als assassinats massius anomenats guerres //

cal (CUP) ha sacrificat el seu programa social darrere de la transversalitat independentista. A l'abric de la quadribarrada tot val, fins i tot pactar amb els hereus de la dreta catalana pujolista.

Per a després de l'adveniment de la república catalana, queden els greus problemes de la sanitat, l'educació, l'habitatge, etc. Aparquem la justícia social per quan tinguem país propi, com si la burgesia catalana estigués en disposició de cedir, encara que solament sigui part, de la seva borsa de les monedes. La participació de la ficció nacionalista fa possible veure com a millor tot aquell que pertany a la nostra nació, i permet compartir taula fins i tot amb els explotadors si són els nostres. D'aquesta manera, l'esquerra "radical" (que ha pactat amb la dreta), ha ajudat a fraccionar a les classes populars i ha demorat el procés de transformació social que forçés un repartiment de la riquesa.

A les dretes li ha anat de perles el tema, tant a la catalana com a l'espanyola. Els ha permès amagar gran part de les seves misèries. La catalana, representada bàsicament per CIU, es va posar a encapçalar el moviment independentista en una fugida cap endavant el resultat final de la qual encara està per veure. Mentrestant els Pujol i Cia.. s'estan partint de riure. Al PP li va venir de perles tenir a l'independentisme com a imaginari enemic, com a destructor de la pàtria i responsable de totes les penes, agitar l'anticatalanisme li ha funcionat perquè allí s'oblidin dels sobres en blanc, de les "mordidas", de les festes pagades, de la corrupció que ha saquejat les arques públiques. Poc els importa a uns i a uns altres les conseqüències de les seves accions sobre la població, si creix l'odi absurd entre els ciutadans, si es fomenta la incomprensió i els prejudicis, si amb això s'alimenta als nostres pitjors sentiments, si ens gastem milions en policies, etc. Tot val si li treuen rèdit electoral, si amb això conserven el poder i aconsegueixen amagar les enormes vergonyes de la seva gestió, tot donant raó a la frase de Samuel Johnson de "El patriotisme és l'últim refugi d'un canalla", i jo afegiria de molts.

D'altra banda, la suposada esquerra espanyola perduda i arrossegada per les passions, i sense capacitat d'articular un discurs trencador amb la ficció creada. Al contrari, una part d'ella s'ha posat a marxar al costat del més ranci del país, per no quedar poc patriota.

En la dreta espanyola, els VOX, Ciutadans i PP es freguen les mans, competint a veure qui pesca més en el calador del vot, sabent que és poc eficaç a hores d'ara agitar la por a "que vienen los rojos", provocant el "que vénen els separatistes a llevar-nos el nostre" aconsegueixen el suport fins i tot dels més damnificats per les seves polítiques liberals. Avui qualsevol cosa val, i com més s'injuriï al contrari millor.

Clar que el pitjor nacionalisme és l'espanyol, ja que és el que té la força i capacitat, i sens dubte ha posat tots els seus mecanismes al servei de..., arribant a fins i tot a empresonaments preventives dels líders independentistes, mides allunyades de qualsevol lògica ni mesura. També ha tret el pitjor de nosaltres, quan no pocs ciutadans ovacionaven a les forces d'ordre públic enviades a Catalunya per impedir el referèndum declarat il·legal amb frases tan estimulants com "a por ellos" en una mostra d'aquesta deshumanització de l'altre que comporta l'ideari nacionalista, que fan que oblidem que ells són néts, fills, pares, avis, com els nostres. Tampoc es van prendre mesures amb les imatges dels mateixos policies animant-se a donar el seu merescut als quatre independentistes. L'actuació de l'estat espanyol, representat pel govern del Sr. Rajoy, va ser desproporcionada, innecessària i injusta, es va exercir una repressió sobre la població civil de caràcter colonialista, i que comportava un marcat menyspreu a la immensa majoria de catalans, independentistes o no, i diria que també cap a qualsevol ciutadà decent del que anomenem Espanya, ja que en la pràctica és una clara demostració de la voluntat repressora d'aquest Estat davant un acte pacífic de protesta, al marge de la seva motivació concreta, la qual d'altra banda com es pot comprovar és més diversa del que ens volen vendre els uns i els altres. La pacata i còmplice actuació del PSOE, juntament amb el vergenyós discurs del rei, van posar la guinda a l'espectacle i han acabat d'obrir una bretxa d'enormes proporcions i les conseqüències finals de les quals són impossibles de preveure.

El "quant pitjor millor" sembla instal·lat en les dues realitats i a cavall del conflicte creix el populisme reaccionari i excloent. El procés de deshumanització del ja declarat oposat està en marxa i això ens permet veure amb naturalitat l'empresonament dels altres, els insults i menyspreus, fins i tot les amenaces i agressions. La bandera serveix lamentablement per cobrir tot això i molt més.

L'engany dels uns i els altres és evident, s'ha aconseguit crear un problema lingüístic i de convivència on no hi havia, s'han avivat els prejudicis i els rancors, i tot bàsicament per córrer el teló davant la, aquesta sí, indiscutible realitat de les desenes i desenes de polítics encausats i/o empresonats per simplement i planament robar els diners de tots.

Mentre ens barallem per demostrar qui la té més gran, la bandera clar, vam seguir patint tremendes deficiències en la sanitat, en la de totes, i especialment en la catalana que ha sofert enormes retallades i va sofrir amb els governs de CIU un potent procés de privatització, transferint milions d'euros dels pressupostos de la sanitat pública a mans privades. I també en els altres serveis

ENRIC TARRIDA
Secretari de Comunicació CGT-PV

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal
País Valencià i Múrcia

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta)
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

Fundació Ferrer i Guàrdia
Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FIC de Castelló
C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello@hotmail.com
cgtkastello15@gmail.com

**SU del Camp de Morvedre
i l'Alt Palància**
C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtpportsag@gmail.com

FL de València
Av. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40 Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hostaleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:
Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Oficina Precària CGT

FL La Safor-Gandia
C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

Federació Provincial d'Alacant
C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

SOV d'Alcoi
C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800 -Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

SOV de Benidorm
C/ San Antonio nº 15
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtmarinabaixa@gmail.com

DONES EN LLUITA

públics retallats en beneficis de salvar a la banca (espanyola, catalana, basca, etc.), a la qual li vam donar entre totes, la "misèria" de 62.295 milions d'euros, i la devolució dels quals ha quedat pràcticament descartada. I hi ha molt més, paguem sense obrir boca el robatori de les elèctriques, les mossegades en els serveis públics d'aigua, l'especulació en l'habitatge, etc. Paguem el sobrecost de mantenir a ex polítics en Consells d'Administració o altres càrrecs regalats en agraïment als favors prestats, i paguem a una Casa Reial que per disseny diví són els nostres sobirans, i els bons salaris dels quals no han servit per evitar la temptació d'augmentar les seves fortunes amb comissions i altres corrupteles que sens dubte s'han carregat als costos dels projectes.

Les flamejants banderes ens impedeixen veure això i molt més, i ens divideixen i desuneixen, ens enfronten entre els menys afavorits, i són el pilar de mantenir l'*statu quo* dels que manen, de les multinacionals, dels rics sense escrúpols, dels corruptes i corruptors, de les classes anomenades altes. Mentre ens barallem i insultem pels nostres propis colors, ells riuen i fan caixa. Ells, els puc assegurar, tenen com a única pàtria els diners, però alimenten amb entusiasme el nostre patriotisme, i si fa falta fins que ens matem amb tal de seguir fent caixa.

Si fóssim capaços per un moment de deixar de fer el holigan, si abandonéssim els seus valors, que no són els nostres i estan inventats per perpetuar-se ells, si miréssim als nostres germans i germanes de classe com a iguals, si poséssim en valor i pràctica la solidaritat, la humanitat i la generositat entre nosaltres, tot seria superable.

Clar que hi ha més coses, clar que en el gran part de la resta d'Espanya no s'acaba d'entendre l'obstinació dels catalans per parlar la seva llengua pròpia, i això és una altra mostra del fracàs educacional a la nostra casa, on no s'ha ensenyat en la diversitat de la nostra terra ni a valorar la singularitat com alguna cosa positiva.

Però això, sent important, no ho és més que tot l'anterior, i la veritat és que sobre la prioritat sobre el camí a seguir tinc pocs dubtes. Transformada la societat, bandejada la injustícia social, buidat el camí a la igualtat certa, sens dubte, no tindriem major problema per entendre'ns, per respectar-nos, perquè el suport mutu fos la nostra premissa a l'hora de relacionar-nos. Em diran que això és molt bonic però molt utòpic. És cert, però crec sincerament que és l'única via de futur per a la humanitat. Creure que amb la creació de nous Estats, rèplica dels existents, excepte per les diferències identitàries pròpies, va a servir per canviar les coses, sí que em sembla d'una enorme ingenuïtat, a més de l'enorme inversió col·lectiva i individual per aconseguir-ho (com estem veient), sense que això garanteixi els canvis necessaris en el nou Estat que evitin que avui a Catalunya, el meu pare amb un infart, es passés 7 dies en els passadissos d'urgències de l'Hospital, per falta de llits, o que la meua germana malvisqui amb el treball de temporada en l'hostaleria, amb contractes de mitja jornada i 10 hores de treball diari (a 5 euros l'hora), per posar alguns exemples.

La veritat és que el nou Estat català mantindria les mateixes desigualtats que hi ha avui, i la veritat que amb l'envit que s'ha generat, des de l'esquerra de debò s'ha perdut una oportunitat d'unir a la gent a exigir i aconseguir canviar de debò la nostra realitat.

Encara tenim una oportunitat, però això no està en mans dels polítics, ni d'uns ni d'uns altres, que no ens enganyin més. És necessària la col·laboració generosa de totes les persones que estiguem per una transformació social, per aconseguir una societat on totes i tots tinguem cabuda. Solament amb el suport mutu, la solidaritat i el treball comú farem possible un futur cert.

Perquè l'anarquia sobrepassi el nadal. Salut!

EMILIA MORENO DE LA VIEJA
Dones Lliures CGT-València

El nadal, aqueixa festa tan donada a la gaubança i la família, crida a les nostres portes, i com cada any fa ja temps que tots els nostres sentits són bombardejats per esvalots de productes sense els quals, asseguren, ningú pot sentir-se feliç.

L'evolució d'unes festes falses i hipòcrites com a poques ha anat portant al paroxisme del consum, devorant entre uns pocs molts més recursos dels quals, segurament ben distribuïts, serviren per a tota la població mundial, esgotant, a més, les riqueses del planeta que haurien d'heretar les següents generacions.

Vivim en un món globalitzat, gestionat per un capitalisme financer que ha perdut la capacitat de raonar i solament entén i procura el benefici ràpid i immediat per a una minoria sense detenir-se a pensar les conseqüències o resultats que tenen els seus actes per a, no solament la resta de la humanitat, ni tan sols per a la seua descendència, sinó sobre les seues pròpies persones o salut a mig o llarg termini.

I és aquesta lògica suïcida la que sembla prendre impuls i emergir amb totes les seues millors gales durant l'últim trimestre de l'any, preparant-nos per a la celebració d'unes festes de les quals, com de quasi tot en aquesta societat occidental, s'ha apropiat l'església, aguditzant la sensació d'hipocresia i desaforament.

Si anem preguntant són poques, molt poques, les persones que diuen gaudir o esperar amb alegria que arriben aquestes dates; quasi tothom sent indigestió solament amb pensar les golafres absurdes que els esperen, pànic davant els diners que es temen han de gastar, desgana davant les reunions en què s'ha de somriure sense fi als qui no has dirigit la paraula en tot l'any, i esgotament davant la pallissa de carreres, compres, preparació de sopars i altres festes que li espera.

Davant l'amenaça de semblant panorama, l'excusa que almenys les criatures gaudeixen no és solament pobra, sinó contraproduent, perquè el pretendre que l'orgia del consum és una celebració infantil és tant com reconèixer que és la primera etapa de l'aprenentatge necessari per a

// És innegable que nous valors estan arrelant en la societat //

entrar sense qüestionar res en la lògica del consumisme. Què millor manera de continuar el procés de consum que anar iniciant a les següents generacions?

I el pitjor de tot és el difícil que és eixir-se d'aquesta voràgine, el sistema té tan coberts tots i cadascun dels processos que finalment semblen peces d'un engranatge, i quan volem pensar de forma autònoma s'engeguen tots els ressorts perquè no se'ns oïrrega eixir-nos del camí assenyalat, per a evitar que descarrille el meravellós tren del consum. A veure qui s'atreveix a avisar que enguany no vas a contribuir amb els regals que cada any es fan a totes les criatures de la família? O que no vas a tornar a trencar-te el cap per a imaginar que regalar a pare, mare, filles, germans... que ja ho tenen tot. Com vas a rebutjar aqueix sopar de 6 plats que amb tanta cura i il·lusió han preparat per a la nit de Nadal?

A més el capitalisme és astut i versàtil i escolta el runrún del desgrat, és innegable que nous valors estan arrelant en la societat, que som conscients que s'esgota el planeta i els seus recursos, que el plàstic ens desborda i hem descobert que asfixia a les foques, que el feminisme és un valor en alça i hi ha un sector de la societat al que també cal "donar servei" i no es conforma amb barbies, cotxes per a xiquets i cuines per a xiquetes, que vol menjar sa i productes de qualitat i ecològics.

No importa, si volem menjar sa, s'arrasen les terres ancestrals i s'expulsa als

seus habitants per a plantar quinoa, si ja no volem plàstic es devasten els boscos per a fer joguets de fusta, per descomptat unisex, qualsevol esforç és poc perquè el consum segueixca la seua carrera desbocada.

Sense el tamís de l'esperit crític, sense la reflexió de cadascun dels nostres actes, sense la informació necessària per a prendre nostres pròpies decisions de manera coherent, som titelles en mans d'una maquinària molt bé greixada que sempre troba la via per a captar-nos en les seues files.

Però la veritat és que no necessitem cap de les seues fal·làcies, fins i tot si volem viure el nadal per tradició, perquè és un moment en què tens l'excusa de trobar-te amb la teua gent més fàcilment, perquè et donen els dies de vacances que et permeten fer altres coses, és possible viure d'una altra manera.

És possible reunir-se a menjar, amb les persones que estimes i estàs a gust, sense necessitat d'excusos i fartades, una bona xarrada, el debat o els riures són molt millors companyes de taula i deixen un millor record.

Deixem de mesurar l'amor pel preu dels regals, no necessitem més objectes a casa i són moltes les coses que poden fer-nos sentir volguts i que a més poden contribuir a ensenyar als nostres fills i filles el valor dels xicotets detalls en lloc dels grans joguets.

I si la paga extra ens crema en la butxaca hi ha multitud de projectes autogestionats que aprofiten per a canviar la seua artesania per uns diners que recolza projectes més que interessants o ajuda a cobrir moltes necessitats amb les persones migrades dins i fora del nostre territori, llocs on tirar una mà no ens va a faltar.

En aquesta fira de la hipocresia, on quant més han d'ocultar més prediquen pau i amor us desitge que procureu ser feliços de bo de bo, gaudint i assaborint el que teniu, i deixant a un costat l'individualisme i la competència que ens fan oblidar que qualsevol cosa compartida sap més saborosa.

ACCIÓ DIRECTA / DONES LLIURES

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres en directe, de 16 a 18 h. (podcasts en www.cgtpv.org)

COLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

IDEES EN PRÀCTICA

Perversió del populisme?

CARMEN JAREÑO
Delegada CGT Metrovalencia

El passat mes de setembre, en el marc del debat de Política General del Parlament autonòmic, el President de la Generalitat Valenciana, Ximo Puig, anunciava l'ampliació del servei nocturn de metro els caps de setmana i les vigílies de festius a partir del mes de desembre i la reapertura el primer trimestre de l'any vinent de les obres de la L10 (abans T2) per a, en una única fase, connectar Russafa i Nazaret amb el colofó, per a 2021, de la connexió d'aquesta zona amb el port de la ciutat. En un tres i no res, s'atenien antigues reivindicacions de les associacions veïnals i del sector de l'hostaleria en quant a la mobilitat nocturna i es posava el punt de mira en una obra abandonada, amb l'arribada de la crisi, per l'anterior govern per tal de convertir-la en el projecte estrella al tram final de la legislatura.

L'anunci eixia del debat polític per a ocupar els mitjans de comunicació i, mitjançant ells, arribar a l'opinió pública i als agents socials, però també a les treballadores de Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana (FGV). Diria, fins i tot, als alts càrrecs de l'empresa de transport, però per por d'equivocar-me, ho deixaré només en els comandaments intermedis.

I la primera paraula que començava a eixir entre les raons dels uns i dels altres, les associacions de veïns i els hostalers contents en un primer moment (i als que després el servei proposat ja no els semblava per a tant), era la de "POPULISME a la vista: que venen les eleccions!"

Des de dintre d'aquesta empresa que és FGV, que ja fa temps que està sent desmantellada com a servei públic, a la qual un ERO va deixar minvada de personal de a peu, i la llei Montoro va acabar de rematar amb les seues taxes de reposició zero, la pregunta era: "I això, com ho van/ho anem a fer?"

La pregunta ens la féiem, és clar, qui estem en ella veient com no ix el servei, com se'ns ve damunt per al proper any una Llei de Seguretat Ferroviària que requerirà si

o sí més personal, com es liciten serveis -diu el nou govern autonòmic, eixe que ja està tres anys i el president del qual acabava de posar-nos al bell mig del seu discurs polític- perquè la llei els permet "externalitzar" (aquesta sí que és una paraula estrella) però no crear ocupació pública.

I em pregunte ara perquè la paraula que tallava l'atmosfera a dintre de FGV (o potser des del meu molt particular punt de mira) era la de POPULISME.

Perque si faig una recerca molt mínima i bàsica del terme, ens remontem a la Rússia de finals del segle XIX, on hi hagué una ona antiintel·lectualista segons la qual els militants socialistes pensaven que havien d'aprendre del Poble abans de pretendre convertir-se en els seus guies. El terme "populista" tenia un origen revolucionari, socialista i, fins i tot, llibertari. L'objectiu dels populistes era que el poble fora el protagonista de la seua emancipació. Entre els seus objectius estaven propiciar l'autogestió, conciliar la llibertat individual amb el col·lectivisme, no perdre la perspectiva ètica en les decisions polítiques o procurar la igualtat de sexes. El populisme rus de finals del s.XIX va tindre dos punts que el connecten especialment amb el present: el respecte pels drets de les dones i l'ecologisme.

Sembla que als EEUU també va sorgir un Partit del Poble de idees progressistes i antielitistes que va ser recolzat pels grangers pobres.

Però és en els anys 50, quan el sociòleg Edward Shils arreplega el vocable "populista", ho fa per a fer referència a una "ideologia de ressentiment contra un ordre social imposat per una classe que poseeix el monopoli del poder, la propietat, el llinatge o la cultura".

Des d'aleshores el populisme es presentava abarcant tantes formes que servia per referir-se igual a la Rússia bolxevic, a l'Alemanya nazi o als EEUU de McCarthy.

Al món acadèmic, el filòsof post-marxista Ernesto Laclau li va donar una volta més al terme, però -aquesta vegada- en sentit positiu. El populisme seria el nom que rebria la radicalització de la democràcia: contra la ideologia dominant, més democràcia. I ací cabrien igual el kirchne-

risme d'Argentina que el Podemos espanyol. I contra l'afirmació d'aquests moviments de dir-se populista, la resposta liberal nomenada "amença populista".

El terme "populista" ja és d'ús comú i, ara, quasi qualsevol cosa pot ser qualificada d'aquesta manera. El ventall desqualificatiu que ens ofereix aquesta mena d'acusació va des d'allò que ratlla el que és il·legal, corrupte, autoritari a allò que és demagògic, vulgar o perillós. Populistes són els governs latinoamericans que no s'al·linen amb els EEUU, però també polítics com Berlusconi o Beppe Grillo en Itàlia i partits com Syriza o moviments nazis com Amanèixer Daurat a Grècia.

El populisme travessa la política, però també la macroeconomia o el món cultural.

No sabem si el terme ha mort d'èxit; si el fet de servir per a tot l'ha fet omplir-se del no-res. Però tornant al s.XIX, allà on va nèixer, també paga la pena reflexionar sobre com, tot allò que no interessa, és transformat buidant-li el sentit.

Quan escolte un President anunciant focs d'artifici per a ser aplaudit, no puc evitar pensar que està dient als ciutadans (o, almenys, a una part) el que volen sentir. I no puc evitar pensar que, quan coneixes de prop les realitats sobre les quals fan discursos polítics amb cap d'or (o ni tan sols això), però amb peus de fang, és difícil participar del seu joc... Potser el problema no és escoltar els polítics; el problema és pensar abans, entre i després. El problema -o la solució- és ser capaç de veure on és la demagògia, on la falta de cooperació amb qui som al centre també d'una solució que transforme realitats. El problema és ser part del discurs d'algú i sentir-se al marge... o, potser, no és el problema i sí el principi de la solució: recuperar els espais comuns, els serveis públics i propiciar l'autogestió.

És populisme pensar que les solucions passen per reivindicar les utopies llibertàries? **Bibliografia:** "De qué hablamos cuando hablamos de populismo" de Ezequiel Adamovsky i "Populismos y visiones libertarias" de Capi Vidal. Portal libertario OACA

JURÍDICA Y ACCIÓN SINDICAL

No vamos a poder recurrir nuestro despido si quienes nos despiden son los sindicatos del Régimen

XAVI CARDA ISACH
Secretari Acció Sindical CGT-PV

El pasado mes de septiembre el Tribunal Supremo, Sala IV de lo Social, volvió a cubrirse de "gloria" al dictaminar que "Las causas que fundamentan un despido colectivo pactado entre una empresa y sus trabajadoras no podrán ser revisados en el marco de una demanda individual impulsada por uno de los empleados afectados." Es decir, que lo pactado en relación al despido colectivo en los ERE's, entre los y las representantes de las personas trabajadoras y la empresa no se puede impugnar (es palabra de DIOS).

Así lo ha dictaminado el Tribunal Supremo que alega que "el acuerdo alcanzado por los representantes de la plantilla y el empresario debe ser respetado a no ser que haya de por medio una impugnación judicial por parte de los firmantes o de uno de los sindicatos representativos."

El fallo, con cinco votos en contra de once, del Pleno de la Sala IV de lo Social fija doctrina. Aunque contradictoria con la tutela efectiva de los derechos, al no permitir que los acuerdos que nos afectan puedan ser revisados ante el poder judicial. Vamos, que un acuerdo de despido colectivo entre los cinco miembros de un comité (que puede afectar a cien personas) y el empresario, tiene más fuerza que la Constitución y el resto de normativa laboral; y aunque te

afecta individualmente no puede ser impugnado.

También parece obviar la regulación de los órganos colegiados que permite a quien vota en contra de un acuerdo poder impugnarlo; al limitar esta facultad a los sindicatos representativos. Resulta extraño al Estado de Derecho que los acuerdos, decisiones o conductas queden sin posibilidad de traslación ante un órgano jurisdiccional por quienes les afecta.

Resulta extraño también, no permitir recurrir un despido -si es colectivo-; pero sí un convenio colectivo; en el que intervienen las

// Los sindicatos del Régimen son los bufones de antaño, que por unas migajas son capaces de vender a su madre //

mismas partes y regula la vida laboral en la empresa. Es decir, todo menos el despido colectivo, es revisable jurisdiccionalmente. Se nos despide sin contar con nosotras y sin que podamos quejarnos. El contrato laboral individual puede ser extinguido por nuestros representantes, sin contar con quien lo firmó y sin posibilidad de recurso.

Lo que abre la puerta para que los sindicatos representativos sean endiosados y su firma (muchas veces fácil de conseguir) sea

rúbrica real. Y que nos encontremos con un despido, pactado en un ERE, que desconocemos y que nunca podremos impugnar. Una nueva forma de limpieza laboral.

Por intentar escenificar el fallo -nunca mejor dicho-; supongamos una empresa donde trabajan mil personas con su comité de veintiuena representantes; de los cuales solo trece forman la comisión negociadora. En la tierra de la corrupción y los sindicatos vendidos. Donde un acuerdo entre la empresa y la mayoría de las trece personas para realizar un ERE solo requiere de la autorización administrativa, la cual debe negarse en siete días o se entenderá concedida. Añadir que la autoridad administrativa carece de personal suficiente para tramitar con un mínimo de seriedad los centenares de expedientes de regulación de empleo que le comunican. Y por tanto muchos son los no contestados; siendo aprobados por silencio administrativo positivo (contraviniendo nuevamente las normas generales sobre el silencio administrativo). Por último decir que el expediente afecta a treinta personas que "molestan" a sindicatos y patronal. Bueno, el resto imaginadlo... Aunque la realidad siempre supera la ficción; si las despedidas son de CGT.

Por último y para que seamos conscientes del peligro, recordemos los motivos abstractos y subjetivos permitidos por la legislación española para realizar un despido colectivo mediante un Expediente de Regulación de Empleo (ERE): causas económicas (pérdidas actuales o previstas,

caída de ingresos o ventas), técnicas (cambios en los métodos de producción), organizativas (modificación de modelos de trabajo) o productivas (alteración de la demanda de productos o servicios), o ERE de extinción, por cierre. Y sepamos que los ERE's pueden afectar al 10% de la plantilla en empresas de menos de trescientos trabajadores/as, y a treinta personas en empresas de más de trescientos.

El nuevo-viejo Régimen se fundamenta en la delegación. Delegación en unas castas feudales, donde los sindicatos del Régimen son los bufones de antaño, que por unas migajas son capaces de vender a su madre.

Es hora de que denunciemos ese estatus cortesano que el Estado y sus órganos siguen otorgando a los sindicatos del Régimen para que estos se apropien del poder de la clase obrera, y acallar en nombre de la paz social la voluntad de las personas trabajadoras.

Debemos ser capaces de organizar en los centros de trabajo asambleas para que sean estas las que decidan y no los representantes electos; que deberían ser meros gestores de las decisiones colectivas. Debemos informarnos y formarnos para poder negociar y decidir sobre nuestro futuro sin engaños ni intermediarios.

Ahora más que nunca es necesario que recobremos el asamblearismo y aislemos el autoritarismo que sindicatos y órganos del régimen pretenden imponer en nuestras vidas.

TRANSPORTS

CORREDOR CANTÁBRICO-MEDITERRÁNEO Teruel existe, pero sus comarcas también

JUAN RAMÓN FERRANDIS BRESÓ
Coordinador de la Plataforma de Defensa del
Ferrocarril CGT

La línea férrea de Sagunto a Zaragoza siempre se ha caracterizado por tener un trazado sinuoso, debido a los parajes que atraviesa, pero también, por la falta de inversión en su mantenimiento y modernización, y el desprecio de las diferentes administraciones que han reducido cada vez más el ya precario servicio ferroviario.

Este proceso desencadenó hace décadas la despoblación de las zonas rurales, algunas estaciones solo tienen una parada al día, a veces, en un solo sentido, lo que las convierte en estaciones fantasma, además de reconvertir las estaciones en apeaderos, suprimiendo la posibilidad de cruce de trenes, aumentando los cantones y lastrando el servicio, la regularidad y acabando casi por completo con el tráfico de mercancías.

Aunque desde hace décadas se está esperando una verdadera rehabilitación, esta no llega, o lo hace con parches que siguen condicionando su verdadero potencial.

Hace solamente 30 años, y en unas condiciones pésimas en cuanto a la infraestructura y el material rodante, circulaban por esta línea más de 40 trenes al día, entre mercancías y viajeros, hoy, apenas 3 trenes por sentido al día, más 5 cercanías desde Sagunt a Caudiel, junto con algún tren de mercancías en frecuencias semanales.

La realidad objetiva demuestra claramente la voluntad política por reducir el servicio y las estaciones, haciendo desaparecer totalmente las mercancías y tratando a las comarcas que atraviesa como inexistentes.

Por desgracia, la estrategia de deteriorar el servicio y la línea, como excusa para su cierre, privatización, o la construcción de una nueva línea, es un caso recurrente en los últimos 35 años en el panorama político, y que, en definitiva, convence a buena parte de la ciudadanía, en muchos casos desinformada, que la apoya, sin plantearse el porqué, ni el cómo de las cuestiones y asumen cantidades económicas desorbitadas en infraestructuras con escasísimo uso, que acaban matando social, económica y medioambientalmente las comarcas por las que pasa.

Desde las confederaciones empresariales se está reivindicando este corredor para que las mercancías lleguen desde el Cantábrico al Port de Sagunt, pero en muchos casos no son conocedores, o conscientes, de que, esa conexión ya existía, y que se cortó hace unos 30 años, hoy los trenes tienen que ir a València desde Sagunt, para después, volver al Port de Sagunt, con lo que ello significa. Esta actuación es relativamente sencilla, y no muy costosa, pero no se ha acometido, porque los presupuestos pequeños no hacen relucir la plata.

Caso homólogo al plan de cercanías de València, que, esperando la gran inversión de 1488 millones para grandes infraestructuras, no acometen mejoras específicas que con pequeños presupuestos, mejorarían la movilidad del 80% de usuarios y usuarias.

Históricamente, esta línea y sus comarcas han sido unas de las grandes olvidadas, y es de justicia mejorar el servicio y la infraestructura, pero racionalizando los recursos y dando a la ciudadanía lo que realmente necesita, sin ofrecerles una alternativa que empeorará de manera práctica su movilidad, y solo beneficiará a las grandes constructoras.

Es de destacar, que esta línea férrea transcurre paralela al trazado de la vía verde de "Ojos Negros" la más larga de la península, con más de 160 km de recorrido, que, a poco que se potenciara, sería un lugar de peregrinaje del ciclismo europeo por sus inmensas posibilidades turísticas, además, esto generaría una verdadera alternativa económica y social a la ya acuciante despoblación de la zona. La apuesta desde hace años de los diferentes gobiernos es tres trenes al día, en la que solo se permite acceder a tres bicis por tren, prácticamente un insulto que hace anecdótico su uso. Es necesario acondicionar los

Manifestación celebrada en València el 6 octubre 2018

trenes para que puedan acceder bicis en el número necesario, para ello, simplemente se tendría que reformar uno de los coches de cada tren con asientos abatibles que permitan tanto el uso de usuarias sentadas, como de bicicletas, pero también, por supuesto, aumentar las frecuencias y mejorar los tiempos de viaje.

La propuesta de corredor Cantábrico-Mediterráneo que se plantea comunicaría Zaragoza, Teruel y Sagunto construyendo una nueva infraestructura, con doble vía electrificada, y en ancho europeo, de alta capacidad, a velocidades de 250 km/h. Esta vía estaría construida en

// Es de justicia mejorar el servicio y la infraestructura, pero racionalizando los recursos y dando a la ciudadanía lo que realmente necesita //

gran medida sobre largos viaductos y túneles, deteriorando los parajes por donde pase de manera irreversible, dejando a las localidades intermedias entre Teruel y Sagunto sin servicio, impidiendo la intermodalidad con la bicicleta, además, todo ello, a un coste económico de más de 10.000 M€ totalmente desproporcionado para el tráfico actual, y futuro, teniendo en cuenta incluso, la mejor de las previsiones.

La experiencia nos dice que la construcción de una vía paralela a la actual significa la muerte por inanición de la

línea convencional, o incluso su cierre inmediato para evitar competencia, y con ello, la movilidad de las comarcas más desfavorecidas de la península.

Por tanto, desde CGT y diferentes colectivos sociales, y de defensa del medioambiente y del territorio, se plantea una alternativa mucho más sostenible, actuando de una manera proporcionada, corrigiendo curvas y puntos conflictivos que ralentizan los tiempos de viaje, para instaurar velocidades entre 160 y 200 Km/h, electrificando totalmente el trazado, sin un desdoble innecesario dada todavía la gran capacidad de aumento del tráfico, muy lejos del colapso futuro, tal como se pretende hacernos creer, todo ello bajo premisas racionales de optimización de los recursos y de las infraestructuras ya existentes.

No caigamos en la trampa de la falsa modernidad, no reivindicamos acercar la capital de Teruel a costa del abandono definitivo de sus pueblos y comarcas, una rehabilitación coherente nos beneficia a todas, pero las grandes infraestructuras, solo a unas pocas... Antes de cerrar la edición de esta publicación, el pasado jueves 22 de noviembre, la Comisión de Transportes del Parlamento Europeo, ha decidido incluir el tramo Sagunto-Zaragoza, en programa "Conectar Europa", y en la Red Básica Transeuropea, con un presupuesto de 30.000 M€, aunque a falta de aprobar definitivamente por la Comisión Europea, vemos cerca un nuevo despilfarro bajo el interesado pretexto de una falsa cohesión social. Solamente hay que profundizar en las voces que aplauden más efusivamente esta infraestructura para darnos cuenta de sus intereses, que desde luego están muy lejos de los que necesitan estas comarcas. El futuro debe ser sostenible, o no será...

webs CGT al País Valencià

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<https://cgtkas.blogspot.com.es>

CGT València
<http://www.cgvalencia.org>

CGT Camp de Morvedre
<https://www.lajabalina.net/>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

LECTURA

Un manifiesto rebelde. Contra todo esto

MANUEL RIVAS
Ed. Alfaguara, 2018

Acabo la lectura de "Contra todo esto" el 12 de octubre y contra todo pronóstico o premeditación.

Una recopilación de artículos de opinión en los que lo periodístico roza la poesía para sumergirse en la vida.

Arranca con el Manifiesto y su lectura de principios ya vale el haber elegido este libro y tenerlo entre las manos. ¿Qué es el "todo esto" contra el que se

manifiesta el autor? Todo esto es descivilización, retroceso y rearme, producción del miedo para poner en cuarentena derechos y libertades, desmantelamiento de los espacios comunes, producción de desigualdad, producción del odio hacia el otro, machismo como sistema, guerra contra la mujer, guerra contra la naturaleza, domesticación intelectual, indiferencia y cinismo, paraísos fiscales y corrupción sistémica, sustracción de la cultura como hábitat de la libertad, puertas giratorias, abaratamiento humano, mercantilización y burocratización de la enseñanza, desmemoria...

Y contra todo esto, la vergüenza, el ser consciente, el tomar partido ya con la palabra como primer acto revolucionario. Ese que abre la puerta a la esperanza. Aquí, la caja de Pandora está muy abierta y mucho de lo que de ella ha salido -no diré ni todo ni más ni peores bien masculino. Males como el Patriarcado, el Estado, el odio a lo diferente, el capitalismo...

Así pues, de la vergüenza como punto de partida a la acción de producir otro tiempo: ese en el que le arrancamos la esperanza al conformismo. Y en el camino, la reivindicación de un derecho fundamental, el más insurgente, el que se alza, el que nos pone de pie y, levantándonos, nos despierta: el derecho a soñar.

En la sucesión de textos hay cabida para las mujeres (*Disculpen las molestias. Nos están matado*): para reivindicar a Mary Wollstonecraft desmontando a Rousseau; a Emilia Pardo Bazán frente al histerismo masculino de su época; a Rosalía de Castro y la Galicia queer; a la Sherezade colectiva y diversa que en el mundo creativo se abre paso entre la estupidez masculina.

También para la defensa de la naturaleza, para poner en el centro a los animales (*Cuando los animales hablan*) o para denunciar el asesinato de Berta Cáceres abatida, con la complicidad del gobierno, por ecologista y feminista.

Hay cabida para reivindicar el periodismo; para la política, los asuntos sociales más candentes, para la educación y, cómo no, para la literatura.

Pero, sobre todo, los textos son una reivindicación de la vida a partir de la anécdota. Y así, cada uno es una pequeña semilla que, al ser leída en el espacio y con el tiempo que la poesía requiere, despliega los matices de un pequeño tesoro capaz de llevarnos del sentimiento a la reflexión.

Me quedo con una cita que hace Manuel Rivas en la última parte del libro, *Hierbas de ciego*, y que es una recopilación de textos muy breves, algunos de los cuales toman la forma de aforismos. La frase es de una superviviente de la trata de mujeres: "El oficio más antiguo del mundo no es la prostitución, es mirar para otro lado".

Me gustaría pensar que, la esperanza primera fue pensar que otro mundo era posible.

Carmen Jareño

XX JORNADES LLIBERTÀRIES

Del 10 al 14 de desembre 2018 I els pobles es mouen. Fent cultura, sumant veus

Les jornades tindran lloc en l'Octubre CCC (Sant Ferran, 12, València). Enguany, celebrem 20 anys d'existència.

Exposició: "Caravana a les fronteres sud, relat de les polítiques migratòries europees"

Dilluns 10 desembre

12h: **Presentació** de les Jornades i de l'Exposició. A càrrec de José Manuel Muñoz Póliz (Secretari General CGT), Antonio Pérez Collado (Comissió Organitzadora Jornades Llibertàries) i Carmen García (Caravana Abriendo Fronteras País Valencià).

12h30: **Projecció** del documental "Tigernut, la patria de las mujeres íntegras" amb Llanos Rodríguez (CIM Burkina).

18h30: Xerrada-debat "**Els moviments migratoris en la història de la humanitat**". A càrrec d'Augustín Díez (Professor Geografia i Història universal UV). Modera: Emilia Moreno (Dones Lliures).

Dimarts 11 desembre

17h: **Visita** guiada a l'exposició.

18h30: Xerrada-debat "**La globalització capitalista com a causa de més desigualtats, control i repressió**". A càrrec de Thais Bonilla (Membre de Novact-Instituto Internacional por la Acción No Violenta- i Defender a quien Defiende) i Fernando Ntutum-Sanchis (Grau en Ciències Polítiques, investigador associat al projecte Migraciones). Modera: Marc Cabanilles (Plataforma Valenciana de Solidaritat amb el Poble Sahrauí).

Dimecres 12 desembre

18h30: Xerrada-debat "**Fronteres imposades, solidaritats necessàries**". A càrrec d'Ismael Furió (Secretari General CGT-Salvamento Marítimo), Patricia Olascoaga (Psicòlega) i Rosario Polito Rizzo (Associació Intercultural Candombe). Modera: Àngel Bosqued (Fundació Salvador Seguí Catalunya).

Dijous 13 desembre

18h30: Xerrada-debat "**El viatge: tres mirades, tres trobades**". A càrrec de Vivian Ntuh (Víctima de tracta), Oriol Barri (Cantautor, col·laborador de Stop Mare Mortum i Casa Nostra, Casa Vostra) i Óscar Cusano (Assemblea d'Aturades i Precàries de CGT-València). Modera: Carmen Jareño (CGT-Metrovalència).

Divendres 14 desembre

18h30: Xerrada-debat "**Ens fragmentem o ens unim? Pels codis universals de les cultures populars**". A càrrec de Fermín Alegre (Pintor), Amparo Climent (Poeta), Àngel Muñoz (Autor de còmics), Carmen Cercós, La Peluquera (Cantant). Modera: José Asensio (Equip Comunicació CGT-PV).

21h: **Festa** 5 anys de l'Assemblea d'Aturades i Precàries de CGT-València i 20 anys de les Jornades Llibertàries. Actuacions d'Oriol Barri i de La Peluquera. Octubre CCC.

CGT VLC 20 anys
Fent cultura, sumant veus

CGT País Valencià
Comunicació Cgt-pv

@CGTPV

www.cgtpv.org

Canal CGT País Valencià

BREUS ACTUALITAT

Comença l'exhumació dels cossos de la fossa comuna del cementiri civil de Castelló

El 20 de novembre de 2018 ha escomençat l'exhumació dels cossos de la fossa comuna del cementiri civil de Castelló de la Plana. Segons el Grup per la Memòria Històrica de Castelló van ser 969 les persones afusellades pels feixistes al llit del Riu Sec (Castelló de la Plana) entre els anys 1938 i 1947. 530 cadàvers es llançaren a la fossa comuna del cementiri civil i la resta

podrien haver sigut soterrats en una altra fossa anònima. Veritat, justícia i reparació per a les víctimes de la dictadura franquista. **CGT-Castelló**

CGT denuncia intrusions i vandalisme de grafiters en tallers de Metrovalencia

Tal com ve denunciant la Secció Sindical de CGT en Metrovalencia des del passat mes d'abril, les instal·lacions de FGV en el carrer Maximiliano Thouss – tallers Machado- on es desenvolupen labors de reparació i manteniment de les unitats 4300, són objecte d'actes vandàlics amb total impunitat. Les intrusions i fins i tot agressions verbals a treballadors de Ferrocarrils

s'estan convertint en habituals. Ja són dos les instàncies remeses per part de la Secció Sindical de la Confederació General del Treball a Tomás Cebrián, cap d'Explotació; Alberto Serna, tècnic de Seguretat Civil i a Juan Andrés Sánchez Jordán, director gerent de FGV, per a denunciar la situació en les instal·lacions de tallers Machado i traslladar la "preocupació i indignació" respecte a uns fets "que es repeteixen amb massa freqüència". **Gabinet de Premsa CGT-PV**

Els Bombers Forestals del País Valencià aconseguen la fi dels contractes fraudulents i desconvoquen la vaga indefinida

Les treballadores han aconseguit que la Generalitat aprobe un decret amb què es preveu la creació d'una empresa pública valenciana per deixar de dependre de Tragsa, posar fi al frau de llei dels contractes eventuais, així com una adequació salarial i la segona activitat. **Extret de El Salto**

CGT es va manifestar a Castelló i València per exigir la readmissió d'Humberto

El motiu, exigir la readmissió del tripulant de Remolcadors Humberto, el qual prestava servei en l'empresa Boat Service Castelló, i va ser acomiadat de manera injustificada. Denunciem també les dures condicions de treball de les tripulacions de Boat Service Castelló, probablement de les

pitjors del nostre país. Dins d'aquest context es produeix l'acomiadament de Humberto, demostrant l'actitud deslleial de la direcció de Boluda Corporació, que pren aquesta mesura en el marc d'unes negociacions que duren més de 2 anys, i durant les quals la part social ha demostrat una paciència infinita i una bona voluntat que no correspon amb l'actuació empresarial. **CGT Mar i Ports**

TRIBUNALS

Una sentència obliga a Ford a mantenir el crèdit horari sindical en vacances

La Confederació General del Treball del País Valencià i Intersindical Valenciana van interposar una reclamació de conflicte col·lectiu contra Ford amb motiu de la decisió de la multinacional de, a la calor de recent jurisprudència del Tribunal Suprem, eliminar el dret a generació d'hores sindicals dels representants sindicals durant els períodes vacacionals en atribuir-li mera proporcionalitat amb les hores treballades.

El Jutjat social nº12 de València ha dictat sentència amb data de 26 d'octubre en la qual falla a favor dels sindicats CGT-PV i STM IV contra la pretensió de la Ford d'eliminar la generació de crèdit horari sindical en el temps de gaudi de vacances.

La multinacional pretenia d'aquesta manera, i així ho ha vingut aplicant des d'agost de 2017, que l'ús de les hores sindicals fóra proporcional a les hores treballades. La conseqüència era que en període vacacional, l'activitat sindical quedava fortament minvada per l'exigència de Ford: l'ús de crèdit horari sindical del mes d'agost de manera proporcional a les jornades efectivament treballades el convertien en nul de facto.

Els sindicats demandants, a la demanda dels quals s'ha adherit la Secció Sindical de CCOO PV en Ford, després de demostrar "la necessitat d'una permanent activitat sindical en l'empresa derivada del fet que en període de vacances es produeixen reunions amb la Direcció general de Treball, expedients, acomiadaments i sancions, expedients col·lectius de reducció de jornada o de plantilla o modificació de condicions de treball, parts d'accidents de treball, assistència a cursos o conferències inter-

nacionals en període vacacional, etc." han aconseguit trencar amb la dinàmica establida en cada vegada més empreses, arran de dues sentències del Tribunal Suprem (2015 i 2017) que limitaven el crèdit horari sindical. Una reculada quant a defensa efectiva dels interessos col·lectius dels treballadors al que Ford no ha dubtat a apuntar-se ràpidament.

En conclusió, el dictamen judicial, que encara no és ferma, matisa la doctrina imposada pel Suprem i estableix que la limitació de la generació de crèdit horari ve determinada per l'activitat de l'empresa. Així, "és contrària a dret la decisió de restringir els permisos (notificada per Ford el 21 d'agost de 2017)" i s'obliga a restituir les hores del crèdit horari sindical que no hagen sigut reconegudes des de llavors. Determina la sentència que el fet que s'assimile al crèdit sindical a un permís retribuït, vinculat a l'activitat laboral, "no priva als representants sindicals d'un vertader crèdit horari com a dret que es podrà exercir íntegrament, les quaranta hores al mes", sempre que es tinga previst treballar quaranta hores en aquest mes en una setmana o diversos dies.

La CGT-PV es felicita del sentit de la sentència i celebra que la matisació i adaptació de les sentències del Suprem es tradueixen a evitar un perjudici a treballadors i treballadores de les empreses vinculades a la multinacional Ford.

Finalment, el sindicat anima a què les organitzacions afectades batallen per restituir drets en el cas que hagen sigut arrabassats per una interpretació restrictiva de la doctrina del Tribunal Suprem. **Gabinet de Premsa CGT-PV**

Últims resultats eleccions sindicals

Incosa SA, companya de manteniment ferroviari, aquesta era la primera vegada que CGT-PV presentava candidat i, amb 6 vots front a 1 vot de CCOO, l'organització anarcosindicalista ha assolit el delegat en joc.

En **ABC Park Bingo**, la CGT manté la representació que ja tenia en l'anterior Comitè d'empresa. Aquest queda conformat amb tres delegats, 1 per a CGT altre per a CCOO i el tercer per a UGT.

Quant a la contracta de l'Ajuntament de València **OAM Jardines**, la CGT també manté la representació. En total, 1 delegat és per a CGT, un altre per a CCOO, 2 per a UGT i el més votat és el de Sindicat Independent.

En les eleccions celebrades en **Outsourcing**, antiga H&L del polígon d'Almussafes, la CGT torna a guanyar amb majoria. En el col·legi de Tècnics, CGT obté 1 delegat amb 30 vots, i CCOO també 1 amb 18 vots. En el d'Especialistes, 98 vots són per a CGT que es tradueixen en 5 representants, i 54 vots per a CCOO, és a dir, 2 delegats.

En la primera vegada que CGT Camp de Morvedre concorre a les eleccions en l'empresa **Cerámicas Roca** del polígon Belcaire en Vall d'Uixó, CGT guanya les eleccions amb 53 vots; UGT 51; i CCOO 50 que perd la majoria absoluta que posseïa fins ara.

La CGT-PV obté el delegat de **Transervi S.A.** al Polígon Industrial Juan Carlos I. Amb 9 vots dels 11 emesos, la Confederació ha aconseguit que el representant sindical en l'empresa del sector de ferrocarrils situada a Almussafes haja sigut el seu candidat.

Si vols col·laborar amb:
informacions, fotos...

NOTÍCIA
Confederal

envia els teus articles, notícies, dades, opinions

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Leonor Gil de Ramales, ex secretària de Formació de CGT-València

“La meua vertadera obstinació és que s'escolten les veus, totes les veus per a, d'una vegada, perdre la por”

Leonor és filla d'un període del segle XX on s'evidenciava políticament la lluita encarnissada però sorda de dos projectes de món. De família treballadora i migrant, la nostra entrevistada va nèixer en la Patagònia xilena, en una terra extrema.

La seua vida canvia d'arrel quan els seus pares, cansats de les dificultats que travessava el país andí i enyorants dels orígens, decideixen tornar a Espanya. Però, ens matisa Leonor que “si arribem a saber que Salvador Allende surt elegit com a president, ens hauriem quedat per a recolzar...”. Es lliuraren d'aquesta manera de la posterior repressió escamesa per l'exèrcit colpista xilè...

Encara que a ella no li agraden gens les etiquetes ni les definicions personals, podríem qualificar-la de lliurepensadora. Potser per això, mai ha militat enlloc, però arribada la seua maduresa va decidir apostar pel projecte de la CGT responsabilitzant-se durant dos fructífers anys de la formació en la Federació Local de València. Acabava de finalitzar els seus estudis en Pedagogia per la Universitat de València, una carrera on va dedicar el treball de final de grau a les epistemologies del sud. “Encara estic buscant-me a mí mateixa” afirma. Així i tot, ens atrevem a concloure que la seua convicció que cal anar “contra la cultura dominant” dibuixa el seu camí i marca els seus passos.

Com arribes a la CGT i per què?

Em vaig afiliar a la CGT farà uns deu anys. Sempre he estat d'acord amb les idees anarquistes i amb les actituds que comporten quan veritablement existeix una coherència entre el que pensem, fem i diem. En la CGT he trobat persones així. He après molt i per açò em sent molt agraïda. Totes les companyes i companys de la CGT estem en la Confederació per alguna cosa comuna que compartim; del que destaca un profund compromís amb la lluita i contra el que ens dol: la injustícia.

Vas decidir assumir la Secretaria de formació de la Federació local de CGT a València en 2016. Amb el teu treball, aquesta labor que s'havia anat desenvolupant de manera irregular encara que sostinguda en el temps en els últims 15 anys, adquireix nou format. Explica'ns per favor quina és la teua concepció de la formació per a un sindicat com aquest.

Concebo la formació obrera i sindical com a accions que es desenvolupen en un espai i temps determinats i amb una sèrie de persones cridades a formar part d'aquestes accions. Aquestes persones som nosaltres, les nostres companyes i companys del sindicat.

Les accions formatives, per regla general en forma de taller, contribueixen a l'enriquiment de la col·lectivitat mitjançant l'empoderament dels seus membres. Naixen del concepte de l'autogestió del coneixement: aprenem de nosaltres. No necessitem que ningú ens diga què és veritat o què és mentida, què ens dol o què no: ho sabem perquè ho vivim dia a dia i a més podem compartir-ho. Així vam crear la nostra praxi i d'ella aprenem al costat de les nostres companyes i companys, amb preguntes que tenen o no tenen respostes, amb exemples de les nostres experiències. Tenim el

// Ens estem arrossegant cap a la supremacia de l'ego. Aquesta circumstància neutralitza tot intent de lluita col·lectiva //

moment d'inventar, de crear nous camins, d'eixir-nos de l'estret solc en el qual volen veure'ns recloses. Suport mutu i respecte són alguns dels secrets.

Ens podries donar la teua valoració sobre com han funcionat els cicles formatius, quins són els principals reptes als quals t'has enfrontat com a coordinadora i quina és la projecció d'aquests cicles de cara al futur?

El Circuit Formatiu Permanent (CFP) consta de tres accions formatives que hem denominat mòduls: Què és la CGT (mòdul 1), Acció Sindical Bàsica (mòdul 2) i Comu-

De dreta a esquerra: Leonor Gil de Ramales, Nathalie Soriano, Irene de la Cuerda, Viki Criado, Pepe Aranda i Ismael Furió en la presentació de les Jornades Llibertàries de l'any 2017 / CGT-PV

nicació (mòdul 3). Es realitzen dues edicions per any. Cada edició del CFP és diferent perquè les persones que la conformen són diferents. Per açò s'anima a tota l'afiliació a què el realitze les vegades que considere oportú: com a mètode de refrescar idees, com a manera d'acció sindical, com a forma de reunir-se companyes i companys en una labor obrera i sindical comuna.

La valoració és molt positiva. Entre totes les companyes i companys s'han realitzat multitud d'accions formatives.

Es considera pertinent la seua continuïtat atès que constitueix un eix entorn del qual s'organitzen moltes més accions formatives concordes al moment social que es viu o a les inquietuds que mostra la pròpia afiliació.

Com a persona activa socialment des de fa anys i també com a graduada en Pedagogia per la Universitat de València, ens donaries unes pinzellades sobre com analitzes l'actualitat en relació a la classe treballadora del món?

Sóc persona activa socialment des del moment en què nasc i em veig incrustada

en un model social determinat, com qualsevol altra persona.

A l'hora d'interpretar la realitat que em travessa, més que analitzar-la, procure tenir present i considerar que existeixen, a més d'aquest, altres models socials creats per grups humans, per pobles, per cultures injuriades per l'oficialitat hegemònica i etnocèntrica de l'eurocentrisme colonialista, patriarcal i capitalista.

Perquè la Història que ensenya l'oficialitat en la seua acadèmia, com sabem i mai millor dit: l'escriuen els vencedors. Un exemple: on t'ensenyen que entre altres esclavistes espanyols figura el Borbón, Carlos III, que tenia a 3.000 persones esclavitzades?

La teua obstinació és educar i formar. Com vas arribar a aquesta conclusió i penses, ací i ara, que és la manera més efectiva de canviar el món?

La meua obstinació no és educar ni formar a ningú. La meua vertadera obstinació és que s'escolten les veus, totes les veus per a, d'una vegada, perdre la por assumint el nostre valor intrínsec. Aqueix és el camí que camine.

Opines que estem en una època de desconfiança cap a la lluita col·lectiva? Si és així, com ha de contrarestar-se açò en el que concerneix a la CGT?

Considere que ens estem arrossegant cap a la supremacia de l'ego. Aquesta circumstància neutralitza tot intent de lluita col·lectiva: el que més ens interessa és que isca victoriosa la nostra raó personal, el nostre interès personal àdhuc a costa de destruir la col·lectivitat. Pot ser que l'error que veiem en la companya o en el company forma també part de nosaltres mateixes i no ens hem adonat.

Seria interessant rellegir a Kropotkin, les seues idees sobre el suport mutu.

Vols afegir alguna cosa més?

Volguera agrair-te, Libertad, que hages comptat amb mi per a fer l'entrevista. Volguera també agrair des d'ací a les companyes i companys de la CGT que fan possible amb el seu suport que tot arribe a bon port.

Libertad Montesinos
Equip de Comunicació CGT-PV